

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De obedientia præstanda Curatoribus animarum 34

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

Paulus quoque cum loquitur de ordinatione Timothei, meminit Impositionis manuum presbyterorum, non Episcopi.

Ad hæc antiquum Concilium Antiochenum cap. x. Chorepiscopo subdiaconorum & aliorum inferiorum ministrorum Ecclesiæ ordinationem attribuit, solam verò Diaconorum & Pastorum prohibuit, verum id tantummodo sine suffragio & consensu Episcopi. Iam quemadmodum Episcopus in necessitate suum officium diaconos & Pastores ordinandi presbyteris committere potest: ita etiam Dominus sine dubio, qui gratiam suam inanibus nominibus & ceremoniis non adstringit, cum eam ne sacramentis quidem alliget, quemadmodum apud omnes est in confesso.

Deus noster Deus ordinis est, sed semper ad salutem nostram. Quare in Ecclesia eius ordo obseruandus est, ministeria eius constituenda, & distinguenda iuxta verbum illius. Et quicquid præcipui, vel publici peragendum est, id à veris Episcopis & curatoribus animarum administrari debet. Verumtamen si vel absentes vel impotentes fuerint, suoque ministerio fungi non possint, vel imbecillitate corporis, vel alio quouis impedimento obitante, id in detrimentum Ecclesiarum Christi vergere non debet, sed ministerium Christi illis persoluendum & expediendum, per eos qui id quàm optime præstare possunt.

Hactenus de Ordinatione. In qua Controversia rursus apparet, quomodo Aduersarij occasiones reprehendendi querant, vbi nullas inveniunt, & talia affirmant, quæ probare non possunt.

Quarta reprehensio in hac tertia parte est, quod Aduersarij dicunt, Vniuersalem formam laudabiliter huc vsque in Administratione sacramentorum seruata, per hunc Reformationis librum in vniuersum ferè mutari. Sed quoniam postea distinctè in suis locis id se annotaturos pollicentur, & nos responsionem nostram in eum vsque locum differemus, vbi clarè demonstrabimus librum Reformationis verè Christianam & Apostolicam istius Administrationis formam non modò non mutare, sed ex tenebris in lucem reducere, & instituire eandem, quæ à principio, & omnibus temporibus obseruata est, quandiu Ecclesiæ per veros Episcopos publicè administratæ & gubernatæ sunt.

Quarta pars huius Accusationis.

De obedientia ministris Ecclesiæ præstanda.

CAP. XXXIV.

QUARTA principalis Accusatio Aduersariorum circa istum articulum hæc est, librum Reformationis requirere obedientiam Pastoribus præstandam in iis tantum rebus, quæ expressè à Deo mandata sunt, cum tamen hucusque docuerit Ecclesia, potestati obediendum, non tantum in his quæ scriptura expressè mandauit obseruare, verum in iis etiam quæ Scripturæ non aduersantur.

Respon.

Responsio.

Hic quartus locus sic habetur in libro; In his enim quæ ministris in Evangelio mandata sunt, necessariò præstanda obedientia est. Hic videatur rursus Aduersariorum Calumniandi cupiditas. Vbi sunt hæc verba, Quod in iis tantum rebus obedientia præstanda sit, quæ sunt expressè à Deo mandata? Quamuis si mandatum Dei integrum, & iuxta intellectum sensumque non verbis tantum expressum, intelligatur, id malè dictum non est. Verumtamen hæc verba non habentur in Libro, sed tantum dicitur, Obedientiam iis in rebus esse præceptam, quæ Pastoribus & ministris sunt in Evangelio ad expediendum mandata.

Cæterum quid boni fingi aut excogitari potest, quod non sit in hoc dicto comprehensum? *Pastoribus enim & ministris Ecclesie in Evangelio mandatum est, ut oues Christi pascant, quò Christo Domino verè ac solidè credant, in eòque habeant vitam æternam. Mandatum etiam illis est, ut doceant homines seruire quacunque præcepit Deus.* Is verò totam renouationem vitæ, & ad voluntatem eius conformationem præcepit, vnà cum omnibus, quæ ad hanc rem conducere possunt. Extra & ultra hoc, neque Angelus, neque homo quicquam vtile aut bonum, excogitare potest. Adhæc cum nulla potestas in Ecclesia sit, nisi tantum ad adificationem. 2. Cor. 10. & 13. nemo quicquã in Ecclesiis præcipiendi potestatem habet, quæ nõ sit à Domino in Euangelio madata. Præterea cum nemini in malo obediendum sit, nulli etiã Pastori aut ministro obtemperari poterit, in eo quod extra mandatum Domini in Evangelio comprehensum præcipere & constituere volet. Quid igitur mali posuit Liber?

Porro & hoc quoque Christiani libenter recipiunt, quod quilibet Christianus suis superioribus obedire debeat, in omnibus quæ Scripturæ non aduersantur. Cum enim ea omnia bona doceat, & mala redarguat, ad eò ut hominem Dei perfectum efficiat, & instructum ad omne opus bonum. 2. Timoth. 3. necesse est, ut quicquid scripturæ aduersatur, malum sit: contra verò bonum, & vtile ad gloriam Dei, atque idcirco in sacra Scriptura comprehensum, quicquid ei non repugnat, per eamque repudiari & refelli non potest. Ad hæc cum Christianis præceptum sit Deum ex toto corde, tota anima, & omnibus viribus amare, atque idcirco facere, quicquid bonum est, & ad honorem ac gloriam Dei confert: constat Christianos debere Pastoribus suis in omnibus his rebus obedire, quæ Scripturæ non aduersantur. Tales enim cum Scriptura consentire, bonasque & vtilis esse, atque in mandato diuinæ dilectionis contineri necesse est. Verum de hoc copiosè dictum est in responsione ad primam Accusationem.

Conclusio undecimæ Accusationis.

In hoc Articulo etiam est vna ex præcipuis controversiis, quare simplicium & rudiorum gratia exactiore ac pleniore explicatione opus erat. Cæterum qui fideli ac pia mente ea quæ hoc loco responsa

sunt, intueri & perpendere volet, is facile videbit, nihil in hoc Articulo, quemadmodum nec in aliis omnibus positum esse, quàm quod pium est, & vtile ad ædificationem.

Duodecima XIII. XIV. & XV. Accusatio Aduersariorum.

De Oratione, Quid sit, & Quomodo orandum sit.

CAP. XXXV.

RIMVM dicunt, Christum Dominum permisissè nobis liberum, vt à Deo postulemus res quaslibet suo verbo nō contrarias: Librum verò Reformationis velle, vt pro iis tantum rebus supplicemus, quas Christus vt precaremur mandauit. Atque hoc modo rursus de expresso mandato loquuntur, vbi Liber de generali tantum agit, etiamsi id non sit verbis expressum, sed sensu communibus & generalibus verbis traditum.

Verum qua fronte audent Christianum propositum Archiepiscopi & Patris sui tam manifestè pervertere? Christus Dominus & Saluator noster, cum diceret, Petite & accipietis, proculdubio ea tantum omnia petere nos iussit, quæ nobis ad salutem conducunt, faciuntque ad gloriam eius in nobis amplificandam, iuxta orationem quam ipse nobis præscripsit, Pater noster qui es in cœlis, &c. Nihil igitur boni à Deo petere possumus, quin habeamus de eo mandatum Christi Domini. Quod malum nobis ac perniciosum est, pro eo orare non debemus, nec etiam possumus id in nomine Iesu petere. Quare non erat vt Aduersarij librum hoc loco reprehenderent. Verum oportet vt caueant ne homines nimis ad verbum & mandatum Domini dirigantur.

Secunda pars huius Accusationis.

De commemoratione bonorum operum inter orandum.

CAP. XXXII.

Altera Accusatio est, quòd dicunt quasdam orationes sanctorum, vt Ezechia, & Dauidis recensere coram Deo bona illorum opera. Librum verò Reformationis velle, vt in Oratione nostra confiteamur, quod nihil præter iram meram, & vindictam promeriti sumus: id quod Orationi sanctorum aduerfetur.

Responsio.

Quoniam verè bona opera sunt singularia & præstantissima dona, ac signa gratiæ & amoris diuini erga nos, sicut etiam iudicia & argumenta fidei atque charitatis nostræ erga Deum, suo modo admodum quoque consolantur orantem, & possunt tanquam realis fidei nostræ, ac voluntatis Deo seruiendi & obtemperandi confessio inter orandum

comme-